

Arrest

nr. 188 531 van 16 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mauritaanse nationaliteit te zijn, op 22 december 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 november 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 24 september 2003 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. Op 28 maart 2006 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen om de toekenning van de vluchtelingenstatus, alsook van de subsidiaire bescherming te weigeren ten aanzien van verzoekende partij. Het beroep hiertegen ingediend wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 112 111 van 17 oktober 2013.

1.3. Op 1 maart 2007 dient verzoekende partij bij de Belgische ambassade te Marokko een visumaanvraag lang verblijf in. Deze visumaanvraag wordt op 19 maart 2007 geweigerd.

1.4. Op 14 juli 2014 dient verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.5. Op 4 november 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de in punt 1.4. vermelde verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard. dit is de bestreden beslissing, die aan verzoekende partij ter kennis werd gebracht op 24 november 2014. De motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.07.2014 werd ingediend door :

T.G.

nationaliteit: Mauritanië

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Betrokkene verwijst naar de instructie van de toenmalige minister Turtelboom van 26.03.2009. Echter, er dient opgemerkt te worden dat deze instructie integraal werd opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd echter vernietigd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) en bijgevolg kunnen we dus stellen dat de instructie niet meer van toepassing is. Verder stelt betrokkene dat hij sinds 2003 ononderbroken en voornamelijk legaal op het Belgisch grondgebied heeft verbleven en dat zijn asielprocedure pas werd afgesloten op 17.10.2013. Het is correct dat betrokkene op 24.09.2003 in België asiel aanvroeg en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 17.10.2013 het beroep heeft verworpen waardoor zijn asielprocedure werd afgesloten. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene tijdens zijn asielprocedure het Schengengrondgebied heeft verlaten aangezien hij op 01.03.2007 een visum type C heeft aangevraagd bij het Belgisch Consulaat-generaal te Casablanca, Marokko. Vermits de asielprocedure van betrokkene op dat moment nog niet was afgesloten, was het hem niet toegestaan te reizen. Ook toont betrokkene niet aan sedert wanneer hij terug naar België is gekomen. Zijn aanvraag tot het verkrijgen van een visum type C werd immers geweigerd op 19.03.2007 en hij dus op illegale wijze terug naar België is gekomen zonder zijn aanwezigheid kenbaar te maken aan de Belgische autoriteiten. Aangezien betrokkene tijdens zijn asielprocedure België niet mocht verlaten, hij dit toch heeft gedaan waardoor hij geen ononderbroken verblijf kan aantonen en hij niet aantoont sedert wanneer hij terug naar België is gekomen, kan het feit dat zijn asielprocedure pas 10 jaar na zijn asielaanvraag werd afgesloten niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt omwille van zijn persoonlijke situatie waardoor hij tot een kwetsbare groep behoort en hij niet kan terugkeren naar Mauritanië omdat zijn veiligheid er niet kan gegarandeerd worden. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene zich in een prangende humanitaire situatie bevindt omwille van zijn persoonlijke situatie waardoor hij tot een kwetsbare groep behoort en niet kan terugkeren naar Mauritanië omdat zijn veiligheid er niet kan gegarandeerd worden, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Voor wat betreft de bewering dat betrokkene geen opvang meer heeft in zijn land van herkomst, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt dat hij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Er dient gesteld te worden dat het niet onredelijk is om van betrokkene te eisen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren zodat zijn beweringen gestaafd worden. De overige aangehaalde elementen (betrokkene heeft steeds gewerkt,

zou een hele vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd, heeft zich steeds goed gedragen en nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid heeft gepleegd) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de *“motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991”*, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het middel wordt toegelicht als volgt:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 14.07.2014 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Redenen: (...)

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoeker aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoeker begrijpt niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wenst te reageren op de volgende beweringen:

1. De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Dat, integendeel tot wat DVZ stelt er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft.

Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet (R.v.St. ,nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term ‘circonstances exceptionnelles’ gelezen moet worden als ‘circonstances extraordinaires’ (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T.Vreem.1997, nr. 4, p. 385).

Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene “onvoorzienbaar” is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Dat verzoeker reeds lange tijd op het Belgisch grondgebied verblijft, voornamelijk legaal. Hij is zijn land van herkomst ontvlucht uit schrik voor zijn leven.

Verzoeker kan niet terugkeren naar Mauritanië om daar een regularisatieaanvraag in te dienen, aangezien hij al ettelijke jaren niet meer in Mauritanië is geweest! Hij heeft zijn leven hier opgebouwd! Bovendien heeft hij niemand meer in zijn land van herkomst die hem kan helpen.

Dat hij destijds alles en iedereen heeft achtergelaten om zijn leven in veiligheid te brengen!

Verzoeker heeft niets of niemand meer in zijn land van herkomst. Waar zou hij terecht kunnen? Tot wie zou hij zich kunnen richten voor hulp en ondersteuning?

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoeker uit deze motivering niet afleiden waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. DVZ dient dit uitvoerig te motiveren!

2. Betrokkene verwijst naar de instructie van toenmalig minister Turtelboom van 26.03.2009. Echter, er dient opgemerkt te worden dat deze instructie integraal werd opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd echter vernietigd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) en bijgevolg kunnen we dus stellen dat de instructie niet meer van toepassing is.

Dat verzoeker wel degelijk op de hoogte is van het feit dat de instructies dd. 19.07.2009 vernietigd zijn. Verzoeker heeft deze echter niet aangehaald in zijn aanvraag. Hij verwijst naar de instructies dd. 26.03.2009.

Het is niet omdat de latere instructies, in casu deze van dd. 19.07.2009, vernietigd zijn, dat de eerdere instructies niet meer zouden gelden!

De instructies dd. 26.03.2009 zijn immers nooit vernietigd geweest, noch is er enig bericht geweest dat deze niet meer zouden toegepast worden.

Bijgevolg mag verzoeker er redelijkerwijze van uitgaan dat deze instructies tot op heden nog steeds van toepassing zijn en dient verwerende partij hier rekening mee te houden in de beoordeling van de aanvraag!

Verwerende partij tracht zich er gemakkelijk van af te maken en haalt elke drogreden aan om een negatieve beslissing te kunnen nemen, maar gaat volledig voorbij aan de feiten en wetgeving die toepasbaar zijn op de aanvraag van verzoeker!

De instructies dd. 26.03.2009 werden niet vernietigd! Bijgevolg zijn ze nog steeds in werking!

Het is niet aan DVZ om als soevereine rechter te beslissen wanneer zij wel of niet een instructie wensen toe te passen!

Dat dit immers een flagrante schending uitmaakt van het rechtszekerheidsbeginsel!

Verzoeker voldoet aan een instructie die tot op heden in werking is en dient bijgevolg geregulariseerd te worden!

Tevens werd voorafgaandelijk aan de instructies van 26.03.2009 reeds beslist om verzoekers met een langdurige asielpprocedure (3 à 4 jaar) een verblijfsvergunning af te leveren. Deze richtlijn werd tot op heden niet vernietigd.

3. Verder stelt betrokkene dat hij sinds 2003 ononderbroken en voornamelijk legaal op het Belgisch grondgebied heeft verbleven en dat zijn asielpprocedure pas werd afgesloten op 17.10.2013. Het is correct dat betrokkene op 24.09.2003 in België asiel aanvroeg en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 17.10.2013 het beroep heeft verworpen waardoor zijn asielpprocedure werd afgesloten. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene tijdens zijn asielpprocedure het Schengen-grondgebied heeft verlaten aangezien hij op 01.03.2007 een visum type C heeft aangevraagd bij het Belgisch Consulaat-generaal te Casablanca, Marokko. Vermits de asielpprocedure van betrokkene op dat moment nog niet was afgesloten, was het hem niet toegestaan te reizen. Ook toont betrokkene niet aan sedert wanneer hij terug naar België is gekomen. Zijn aanvraag tot het verkrijgen van een visum type C werd immers geweigerd op 19.03.2007 en hij dus op illegale wijze terug naar België is gekomen zonder zijn aanwezigheid kenbaar te maken aan de Belgische autoriteiten. Aangezien betrokkene tijdens zijn asielpprocedure België niet mocht verlaten, hij dit toch heeft gedaan waardoor hij geen ononderbroken verblijf kan aantonen en hij niet aantoont sedert wanneer hij terug naar België is gekomen, kan het feit dat zijn asielpprocedure pas 10 jaar na zijn asielaanvraag werd afgesloten niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Dat verzoeker er steeds alles aan gedaan heeft om legaal verblijf te bemachtigen. Verzoeker kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst!

Indien verzoeker terug dient te keren naar zijn land van herkomst zal art 3 van het EVRM geschonden worden.

Dat hij inderdaad met de auto naar Marokko is gegaan, samen met zijn toenmalige vriendin.

Zij heeft hem echter bedrogen en verzoeker kon onmogelijk terugkeren naar zijn land van herkomst.

Hij zag geen andere uitkomst dan zich te richten tot de Belgische ambassade te Marokko om een visum aan te vragen.

Dat hij ondertussen opnieuw geruime tijd in België verblijft, maar inderdaad het Belgisch grondgebied even heeft verlaten.

Zijn vorige advocaat heeft nagelaten te reageren op de vraag tot vaststelling omwille van de problematiek aangaande zijn adres en dus werd zijn aanvraag nooit ten gronde gehandeld.

Bovendien werd hij eveneens niet opnieuw in het bezit gesteld van een AI, hoewel zijn procedure lopende was.

Dat verwerende partij echter het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met het voorgaande, legaal, verblijf van verzoeker!

Verwerende partij betwist niet dat verzoeker van 24.09.2003 tot 01.03.2007 legaal op het Belgisch grondgebied heeft verbleven. Bijgevolg is het onredelijk van verwerende partij om hier geen rekening mee te houden.

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele manier dat men hier rekening mee heeft gehouden. Men stelt louter dat dit geen buitengewone omstandigheid kan uitmaken. Dit is flagrant onwaar!

Bovendien erkende DVZ reeds dat integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf.

Cliënt beschikt over stukken waaruit blijkt dat hij ondertussen al meerdere jaren opnieuw in België verblijft en behoudt zich het recht om bijkomende stukken neer te leggen, indien erom gevraagd wordt.

Het Cassatieberoep vermeldt het volgende: "Integratie kan plaatsvinden tijdens legaal verblijf. Iemand die bijvoorbeeld overdreven lang heeft moeten wachten op een beslissing in zijn asielprocedure kan daarom aanspraak maken op een regularisatie van zijn verblijf. Ook iemand die na een asielprocedure bepaalde andere procedures had die in hun geheel te lang duren, komt in aanmerking voor regularisatie."

Dat DVZ dan ook rekening dient te houden met de opgebouwde integratie van verzoeker.

Bovendien kan verzoeker op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

DVZ dient minstens te motiveren waarom zijn integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoeker, waaronder zijn langdurig legaal verblijf, het feit dat verzoeker geen strafbare feiten heeft gepleegd, zijn integratie, zijn werkbereidheid en het risico om in een mensonterende en levensbedreigende situatie terecht te komen, ...

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

Dat dit alles een schending is van de motiveringsplicht.

Dat DVZ hiermee nogmaals de motiveringsplicht schendt.

Waarom kunnen een langdurig legaal verblijf en al deze tekenen van integratie geen buitengewone omstandigheden vormen en uiteindelijk niet leiden tot regularisatie?

4. Betrokkene beweert dat hij zich in een prangende humanitaire situatie bevindt omwille van zijn persoonlijke situatie waardoor hij tot een kwetsbare groep behoort en niet kan terugkeren naar Mauritanië omdat zijn veiligheid er niet gegarandeerd kan worden. Echter, betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene zich in een prangende humanitaire situatie bevindt omwille van zijn persoonlijke situatie waardoor hij tot een kwetsbare groep behoort en niet kan terugkeren naar Mauretanië omdat zijn veiligheid er niet gegarandeerd kan worden, volstaat niet om als een buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Er wordt gesteld dat betrokkene geen gegronde vrees voor gevaar van schending van art 3EVRM kan voorleggen.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Bovendien kan verzoeker niet in concreto aantonen dat zijn leven in gevaar is indien hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst!

Verzoeker is al meer dan 11 jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest!

Hij kan alleen maar afgaan op de mediaberichtgeving om zijn gegronde vrees te kunnen staven. Dat het onredelijk is van DVZ om concrete bewijzen te vragen, immers indien hij concrete bewijzen wil verzamelen, is zijn leven in gevaar!

Het is niet redelijk van DVZ om te verwachten dat hij zijn leven in gevaar brengt, zodat hij kan aantonen dat er een reële dreiging is voor zijn fysieke integriteit.

Dat dit algemeen geweten is en bijgevolg wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt.
 Dat verzoeker wel degelijk nieuwe elementen naar voren brengt om de huidige situatie in Mauritanië te verduidelijken, dat DVZ op zijn minst de situatie in zijn land van herkomst dient te onderzoeken.
 Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. DVZ weigert dit te doen.
 Bovendien dateert het meest recente onderzoek in het dossier van verzoeker, reeds van 2006! Bezwaarlijk kan men dit recent noemen!
 Dat dit argument, in tegendeel tot wat DVZ stelt, wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt.
 Verzoeker is al meer dan 11 jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest.
 Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij het dossier van verzoeker niet grondig onderzocht heeft!
 Hij heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.
 Bovendien kan verzoeker dit niet toepassen op zijn persoonlijke situatie, hij kan immers niet terugkeren naar zijn land van herkomst!
 Hij is Mauritanië ontvlucht uit schrik voor zijn leven!
 Dat hij onmogelijk kan terugkeren om aan DVZ te bewijzen wat de gevolgen zouden kunnen zijn, dat men hier dus altijd spreekt van een hypothetische situatie.
 Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.
 Dat DVZ hier weeral de motiveringsplicht schendt. Waarom kan dit niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden??
 Ondergeschikt kan eveneens opgemerkt worden dat er reeds meegedeeld werd dat, als er sprake is van een asielprocedure van meer dan vier jaar, er geen buitengewone omstandigheden dienen worden aangetoond.

5. Wat de vermeende schending van art 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het voornoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.
 Verzoeker bevindt zich eveneens in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Mauritanië een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM. Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".
 Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.
 Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf.
 (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).
 DVZ merkt op dat verzoeker het gevaar voor de schending van art 3 van het EVRM dient te bewijzen. Verzoeker wenst op te merken dat uit de vele recente media wel degelijk blijkt dat de situatie in Mauritanië nog steeds levensgevaarlijk is, minstens dat dit niet onderzocht werd.
 Het is onverantwoord om in dergelijke omstandigheden burgers terug te sturen en hen bloot te stellen aan gevaarlijke situaties.
 Verzoeker is uit zijn land van herkomst gevlucht omwille van problemen. Indien hij terugkeert naar zijn land van herkomst zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.
 Voor cliënt is het onmogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst.
 Immers hij is uit het land gevlucht en is er al meer dan elf jaar niet meer geweest. Hij kan bijgevolg dus ook niet terugkeren want hij kan nergens terecht en heeft er geen verblijfplaats meer, zelfs niet voor een eventuele tijdelijke terugkeer.
 Hoe kan hij geacht worden terug een leven op te bouwen in Mauritanië, als hij daar al jaren niet meer geweest is en vreest voor zijn leven??
 Hij heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.
 Dat hij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoeker begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

6. Voor wat betreft de bewering dat betrokkene geen opvang meer heeft in zijn land van herkomst, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt dat hij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Er dient gesteld te worden dat het niet onredelijk is om van betrokkene te eisen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren zodat zijn beweringen gestaafd worden.

Verzoeker wenst op te merken dat hij zeer lange tijd op Belgisch grondgebied verblijft, hij is bovendien reeds meer dan een decennium niet meer in zijn land van herkomst geweest!

Dat het, in tegendeel tot wat verwerende partij stelt, wel degelijk onredelijk is om hier bewijs van te verwachten.

Het is onredelijk van verwerende partij om een bewijs te verwachten dat iets niet bestaat of iets er niet is.

Dat er van verzoeker geen negatief bewijs kan verwacht worden!

Immers, verzoeker is al meer dan tien jaar niet meer in Mauritanië geweest, zijn ouders zijn ondertussen overleden. Dat er van hem niet verwacht kan worden dat hij na dergelijke langdurige afwezigheid zich tot andere personen richt voor financiële steun en opvang.

Het lijkt wel alsof verwerende partij geweigerd heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken.

Waar zou hij terecht kunnen? Hij heeft er immers geen onderkomen, ook niet voor een eventueel tijdelijk verblijf.

7. De overige aangehaalde elementen (betrokkene heeft steeds gewerkt, zou een hele vrienden)- en kennissenkring hebben opgebouwd, heeft zich steeds goed gedragen en nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid gepleegd) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Verzoeker kan op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom zijn langdurig verblijf en zijn integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen en bijgevolg niet kunnen leiden tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen !!

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw Raad.

“... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen”, te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen”.

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering”

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen buitengewone omstandigheid kan vormen. Dat de buitengewone omstandigheden wel degelijk aangetoond worden en dat de opgebouwde integratie wel degelijk in de gegrondheidsfase onderzocht dient te worden.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht.

Bovendien blijkt duidelijk uit de beslissing dat de lokale verankering van verzoeker niet betwist wordt.

Integendeel zelfs, DVZ bevestigt dat de integratie en lokale verankering gestaafd werden met verschillende stukken.

Het getuigt van een eenzijdige interpretatie van DVZ om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf van verzoeker louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek.

De kortste weg naar de beslissingen en om met dit alles geen rekening te moeten houden is een onontvankelijkheidsbeslissing. Hierdoor miskent verwerende partij de buitengewone omstandigheden.

Dat dit onaanvaardbaar is!

Waarom kan de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf niet in overweging genomen worden in zowel het ontvankelijkheidsonderzoek als het gegrondheidsonderzoek?!

Dat hieruit blijkt dat verwerende partij redenen zoekt om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren, zonder rekening te houden met ALLE elementen!

Dat verzoeker van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ zijn integratie niet betwist.

Dat de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel dan ook flagrant geschonden worden!

Bijgevolg,

Dat verzoeker van mening is dat hij voldoende heeft aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat hij van mening is dat zijn regularisatieaanvraag gegrond verklaard diende te worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art. 9bis. <W 2006-09-15/72, art. 4, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007> § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op : - de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard; - de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst. § 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard : 1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties; 2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure; 3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk; 4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat verzoeker van mening is, dat hij volledig aan deze voorwaarden voldoet en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indiende.

Dat de staatssecretaris of haar gemachtigde dus helemaal geen rekening heeft gehouden met het geheel van feitelijke elementen!!

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat het dossier zou moeten voorgelegd zijn aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen.

Dat indien verzoeker gehoord zou geweest zijn men duidelijk had kunnen vaststellen dat hij zeer goed Nederlands en Frans spreekt, zeer goed onze gewoontes kent, nooit veroordeeld is geweest en zich uitstekend heeft aangepast in onze maatschappij. Dat hij ondertussen volledig geïntegreerd is.

Dat verzoeker van mening is dat hij aan de voorwaarden voldoet om geregulariseerd te worden op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoeker onvankelijk en gegrond verklaard diende te worden.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door geen rekening te houden met alle aangehaalde elementen en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

Dat verzoeker helemaal niet inziet waarom men weigert rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoeker.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Het lijkt alsof verwerende partij uit het oog is verloren dat een aanvraag op basis van artikel 9bis nog steeds een aanvraag is op basis van humanitaire redenen! Uit de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de ratio legis van art 9bis geschonden is door DVZ.

Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoeker, waaronder zijn langdurig legaal verblijf, zijn blijk van integratie, het feit dat een eventuele terugkeer naar Mauritanië een schending zou uitmaken van art 3 van het EVRM, zijn langdurige asielprocedure, ...

Dat verzoeker dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de schending van de materiële motiveringsplicht, het rechtszekerheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de redelijke termijn en het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2. De Raad wijst erop dat de belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), erin bestaat dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140). De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische en feitelijke redenen aan op grond waarvan zij is genomen. Zo wordt vooreerst verwezen naar de toepasselijke rechtsgrond, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en wordt vermeld dat de verblijfsaanvraag onontvankelijk wordt verklaard omdat verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond waarom zij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens wordt voor elk van de elementen aangehaald in de verblijfsaanvraag gemotiveerd waarom deze niet als buitengewone omstandigheden konden worden weerhouden. Verzoekende partij bespreekt de verschillende motieven ook in haar middel waardoor zij aantoont de juridische en feitelijke overwegingen te kennen.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat de gemachtigde de formele motiveringsplicht schendt, onder meer waar hij in de bestreden beslissing stelt: *“De overige aangehaalde elementen (betrokkene heeft steeds gewerkt, zou een hele vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd, heeft zich steeds goed gedragen en nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid heeft gepleegd) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”*

Verzoekende partij voert aan dat hieruit op geen enkele manier kan worden afgeleid waarom haar langdurig verblijf en integratie geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen.

In de bestreden beslissing kan met betrekking tot voormelde elementen van integratie worden gelezen dat de gemachtigde oordeelt dat deze elementen behoren tot de gegrondheid van de verblijfsaanvraag en in de fase van onontvankelijkheid niet worden onderzocht zodat ze niet kunnen verantwoorden dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend en niet vanuit het buitenland. Bijgevolg weerhoudt hij deze elementen niet als buitengewone omstandigheden. De redenen waarom deze elementen niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen derhalve eenvoudigweg in de bestreden beslissing worden gelezen. Verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift uitdrukkelijk naar deze motivering, zodat zij niet kan voorhouden dat omtrent deze elementen niet zou zijn gemotiveerd.

De Raad duidt erop dat de vaststelling dat deze elementen niet verantwoorden dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend, waardoor zij niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden, verder dient te worden samen gelezen met de vaststelling dat de integratie van verzoekende partij – die voortvloeit uit haar verblijf in België –, het voorwerp kan uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het voorgehouden langdurig (legaal) verblijf kan in de bestreden beslissing het volgende worden gelezen: *“Verder stelt betrokkene dat hij sinds 2003 ononderbroken en voornamelijk legaal op het Belgisch grondgebied heeft verbleven en dat zijn asielprocedure pas werd afgesloten op 17.10.2013. Het is correct dat betrokkene op 24.09.2003 in België asiel aanvroeg en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 17.10.2013 het beroep heeft verworpen waardoor zijn asielprocedure werd afgesloten. Echter, uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene tijdens zijn asielprocedure het Schengengrondgebied heeft verlaten aangezien hij op 01.03.2007 een visum type C heeft aangevraagd*

bij het Belgisch Consulaat-generaal te Casablanca, Marokko. Vermits de asielprocedure van betrokkene op dat moment nog niet was afgesloten, was het hem niet toegestaan te reizen. Ook toont betrokkene niet aan sedert wanneer hij terug naar België is gekomen. Zijn aanvraag tot het verkrijgen van een visum type C werd immers geweigerd op 19.03.2007 en hij dus op illegale wijze terug naar België is gekomen zonder zijn aanwezigheid kenbaar te maken aan de Belgische autoriteiten. Aangezien betrokkene tijdens zijn asielprocedure België niet mocht verlaten, hij dit toch heeft gedaan waardoor hij geen ononderboken verblijf kan aantonen en hij niet aantoont sedert wanneer hij terug naar België is gekomen, kan het feit dat zijn asielprocedure pas 10 jaar na zijn asielaanvraag werd afgesloten niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

De redenen waarom de elementen van integratie en een langdurig (legaal) verblijf niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen derhalve eenvoudigweg in de bestreden beslissing worden gelezen. Voor zover de verzoekende partij inhoudelijke kritiek levert op de motivering in de bestreden beslissing dienaangaande, kan worden verwezen naar onderstaande uiteenzetting.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3. Uit het betoog van verzoekende partij blijkt tevens dat zij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, zodat het eerste middel ook wordt bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht (en de vraag of er sprake is van een afdoende motivering) wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteits-document beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteits-document beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in: 1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buiten-

land te rechtvaardigen; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen; 2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In dit kader merkt de Raad op dat de vreemdeling de plicht heeft om in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. De bewijslast omtrent de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen vanuit het land van herkomst, rust dan ook op de aanvrager zelf.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, met name omdat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit haar land van herkomst kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen. Er wordt aldus geen standpunt ingenomen over de gegrondheid van de aanvraag. Er wordt enkel vastgesteld dat de verblijfsaanvraag niet onontvankelijk is omdat er geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden aangetoond.

3.4. Zoals hierboven reeds uiteengezet, kan verzoekende partij niet worden bijgetreden waar zij stelt dat zij uit de motivering in de bestreden beslissing niet kan afleiden waarom haar integratie en langdurig (legaal) verblijf geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen.

De gemachtigde oordeelt dienaangaande dat deze elementen niet verantwoorden dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend.

De Raad benadrukt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd en dit volgens vaste rechtspraak van de Raad van State. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.). Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te verkrijgen, ernstige ziekte, ...

De Raad van State stelde verder *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

Gelet op deze vaste rechtspraak van de Raad van State kon de gemachtigde op goede gronden oordelen dat de integratie die de verzoekende partij tijdens haar voorgehouden langdurig (legaal) verblijf heeft opgebouwd, de gegrondheid van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet betreft, en derhalve niet verantwoordt dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, geeft de gemachtigde in de bestreden beslissing derhalve wel degelijk aan waarom de integratie van verzoekende partij, die voortvloeit uit haar voorgehouden langdurig legaal verblijf, niet als buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. Deze beoordeling, die tot uitdrukking wordt gebracht in de motieven, ligt geheel in de lijn van de bovenvermelde rechtspraak van de Raad van State waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen in de bestreden beslissing. Wat betreft het betoog dat zij geen strafbare feiten hebben gepleegd, stelt de Raad vast dit deel uitmaakt van de van de voorgelegde elementen van integratie.

Verzoekende partij maakt met haar herhaling van de elementen uit de aanvraag niet aannemelijk dat in haar specifieke geval het alsnog kennelijk onredelijk, onjuist of onzorgvuldig was om dit standpunt in te nemen of dat daar in haar geval anders over moet worden gedacht. De Raad stelt immers vast dat verzoekende partij – door louter het tegendeel te beweren, maar niet concreet aan te geven waarom deze elementen wél kunnen worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid in de zin van voormeld artikel 9bis – geen afbreuk doet aan deze motivering. De gemachtigde beschikt over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening vanuit het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. Met haar betoog, waarin zij meent dat elementen van integratie en langdurig (legaal) verblijf juist wel een buitengewone omstandigheid uitmaken, toont verzoekende partij niet aan dat de gemachtigde op onwettige of kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat haar integratie niet verantwoordt dat zij haar aanvraag niet zou kunnen indienen via de Belgische of diplomatieke consulaire post die bevoegd is voor haar verblijfplaats en niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden in de zin van voormeld artikel 9bis. Verzoekende partij stelt verder dat het van een “*eenzijdige interpretatie*” getuigt om de opgebouwde integratie en het langdurig verblijf louter te willen beoordelen in het kader van het gegrondheidsonderzoek. De Raad benadrukt in dit verband nogmaals de rechtspraak van de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Verzoekende partij haalt aan dat de gemachtigde, door te verklaren dat de duur van het verblijf en de integratie betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag en derhalve niet kunnen verantwoordt waarom de aanvraag in België is ingediend, door deze zin “*alle aanvragen*” kan weigeren. Een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is nog altijd een aanvraag om humanitaire redenen, benadrukt verzoekende partij. Verzoekende partij gaat hier over tot een veralgemening die niet in de bestreden beslissing kan worden gelezen. Zij zet hierbij geenszins uiteen dat de beoordeling dat elementen van integratie en langdurig verblijf niet verantwoordt waarom de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend onjuist of irrelevant zou zijn.

Verder stelt de Raad nog vast dat verzoekende partij niet kan worden gevolgd waar zij stelt dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat haar lokale verankering niet wordt betwist door de gemachtigde. Zulks kan uit de bestreden beslissing geenszins worden afgeleid. De gemachtigde stelt immers slechts vast dat deze elementen door verzoekende partij worden aangehaald en geeft uitdrukkelijk aan dat ze niet verantwoordt dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend. Verzoekende partij zet niet uiteen, en de Raad ziet niet in, op welke manier uit deze vaststelling zou kunnen of moeten blijken dat de gemachtigde eventuele stukken die door verzoekende partij ter staving van deze elementen werden voorgelegd aan een inhoudelijk onderzoek zou hebben onderworpen. In casu spreekt de gemachtigde zich immers niet uit over de gegrondheid van de aanvraag.

Waar verzoekende partij stelt dat haar dossier zou moeten voorgelegd zijn aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, volstaat het te benadrukken dat enkel de gemachtigde een beslissing kan nemen aangaande een aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Inzoverre verzoekende partij betoogt dat indien ze zou zijn gehoord men duidelijk had vastgesteld dat zij Nederland en Frans spreekt, de gewoontes goed kent, nooit is veroordeeld en zich uitstekend heeft aangepast in de maatschappij, merkt de Raad op dat verzoekende partij in het kader van haar verblijfsaanvraag de kans werd geboden om nuttig voor haar belangen op te komen, alle relevante bewijsstukken over te maken en haar standpunt over het gevraagde verblijfsrecht op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken.

Ten slotte merkt de Raad op dat de aangehaalde elementen van integratie nog steeds het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel gegrondheidsonderzoek, evenwel enkel conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zoals in de bestreden beslissing wordt aangehaald. In het kader van een beoordeling van de rechtmatigheid van een beslissing tot onontvankelijkheid op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan echter niet worden vooruitgelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en op de beoordeling door de gemachtigde of de integratie van verzoekende partij een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigt.

3.5. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verblijfsaanvraag stelde dat zij *“in 2003 naar België [is] gekomen en (...) sindsdien ononderbroken en voornamelijk legaal op het Belgische grondgebied [verblijft]”*.

In de bestreden beslissing wordt niet betwist dat verzoekende partij *“op 24.09.2003 in België asiel aanvraag”* docht wordt gemotiveerd dat *“uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene tijdens zijn asielprocedure het Schengengrondgebied heeft verlaten aangezien hij op 01.03.2007 een visum type C heeft aangevraagd bij het Belgisch Consulaat-generaal te Casablanca, Marokko.”* *“Ook toont betrokkene niet aan sedert wanneer hij terug naar België is gekomen. Zijn aanvraag tot het verkrijgen van een visum type C werd immers geweigerd op 19.03.2007 en hij dus op illegale wijze terug naar België is gekomen zonder zijn aanwezigheid kenbaar te maken aan de Belgische autoriteiten. Aangezien betrokkene tijdens zijn asielprocedure België niet mocht verlaten, hij dit toch heeft gedaan waardoor hij geen ononderbroken verblijf kan aantonen [...]”*

Verzoekende partij betwist niet dat zij het Belgische grondgebied heeft verlaten, een vaststelling die steun vindt in het administratief dossier waardoor het dan ook niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is om te besluiten dat een *“ononderbroken verblijf”* van 10 jaar niet wordt aangetoond.

Aangezien verzoekende partij zelf het Belgische grondgebied heeft verlaten tijdens een lopende asielprocedure, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde besluit dat *“het feit dat zijn asielprocedure pas 10 jaar na zijn asielaanvraag werd afgesloten niet aanvaard [kan] worden als een buitengewone omstandigheid.”*

In haar verzoekschrift geeft verzoekende partij toe dat zij het Belgische grondgebied heeft verlaten. Zij zet daarbij uiteen dat zij met haar toenmalige vriendin met de auto naar Marokko is gegaan, dat zij haar heeft bedrogen en zij onmogelijk kon terugkeren naar het land van herkomst zodat zij geen andere uitkomst zag dan zich te richten tot de Belgische ambassade te Marokko. Zij wijst erop dat haar vorige advocaat het heeft nagelaten te reageren op de vraag tot vaststelling omwille van de problematiek aangaande haar adres en dat haar aanvraag dus nooit ten gronde werd behandeld. Bovendien werd zij evenmin opnieuw in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie, hoewel haar procedure lopende was.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift een geheel nieuw betoog ontwikkelt dat niet aan de gemachtigde werd voorgelegd in het kader van de verblijfsaanvraag. De Raad herinnert eraan dat in het kader van een verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de bewijslast ligt bij verzoekende partij, die de plicht heeft om in haar aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die haar verhinderen haar verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048).

In casu heeft verzoekende partij deze elementen niet aangehaald in de verblijfsaanvraag en kan zij de gemachtigde dan ook niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden. De zorgvuldigheidsplicht van de gemachtigde strekt in casu niet verder dan rekening te houden met de elementen die hem uitdrukkelijk kenbaar worden gemaakt. Het komt aan verzoekende partij toe om in de verblijfsaanvraag die elementen aan te voeren die volgens haar een terugkeer problematisch maken. Bovendien toont verzoekende partij niet aan dat zij niet in de gelegenheid zou zijn geweest om bij haar aanvraag bovenvermelde elementen aan te voeren die volgens haar een buitengewone omstandigheid uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In het kader van zijn annulatiebevoegdheid kan de Raad geen rekening houden met (stukken en) elementen die niet voorlagen op het moment van de bestreden beslissing.

Bovendien doet zij met dit betoog geen afbreuk aan de vaststelling dat zij zich niet kan beroepen op een voorgehouden ononderbroken legaal verblijf van 10 jaar. Evenmin slaagt zij erin aan te tonen dat het kennelijk onredelijk is om het gegeven dat haar asielprocedure pas na 10 jaar werd afgesloten niet te weerhouden als buitengewone omstandigheid nu zij zelf toegeeft tijdens de asielprocedure het Belgisch grondgebied te hebben verlaten.

Waar zij stelt dat zij het Belgische grondgebied “even” heeft verlaten en dat niet wordt betwist dat zij van 24 september 2009 tot 1 maart 2007 in België verbleef, benadrukt de Raad dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. In casu stelt de Raad wederom vast dat verzoekende partij een geheel nieuw betoog ontwikkelt dat niet aan de gemachtigde werd voorgelegd in het kader van de verblijfsaanvraag, zodat de gemachtigde hier dan ook geen rekening mee kon houden. Bovendien staat verzoekende partij haar bewering niet en kan zij niet ernstig voorhouden dat zij in België verbleef tot 1 maart 2007 daar uit het administratief dossier blijkt dat dit de datum is wanneer zij een visumaanvraag bij de Belgische ambassade heeft ingediend. Waar verzoekende partij voorhoudt dat zij over stukken beschikt waaruit blijkt dat zij ondertussen al meerdere jaren opnieuw in België verblijft en zich het recht voorhoudt om bijkomende stukken neer te leggen indien erom wordt gevraagd, merkt de Raad wederom op dat verzoekende partij in het kader van haar verblijfsaanvraag de kans geboden werd om nuttig voor haar belangen op te komen, alle relevante bewijsstukken over te maken en haar standpunt over het gevraagde verblijfsrecht op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Uit de bestreden beslissing blijkt dat zij dit heeft nagelaten nu wordt gemotiveerd dat *“hij niet aantoonde sedert wanneer hij terug naar België is gekomen”* hetgeen steun vindt in het administratief dossier. Deze onzorgvuldigheid kan de gemachtigde niet worden verweten. Ten slotte wijst de Raad erop dat hij zijn bevoegdheid zou overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395)

3.6. In haar verzoekschrift benadrukt verzoekende partij dat zij al ettelijke jaren niet meer in Mauritanië is geweest, dat zij in België haar leven heeft opgebouwd en dat zij niemand meer heeft in haar land van herkomst die haar kan helpen. Zij heeft alles en iedereen achtergelaten om haar leven in veiligheid te brengen, heeft niets of niemand meer in het land van herkomst en ze vraagt zich af bij wie zij terecht zou kunnen en tot wie zij zich kan richten voor hulp en ondersteuning.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen een element uit haar aanvraag herhaalt. In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, kan in de bestreden beslissing wel degelijk worden gelezen waarom dit element niet als buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. Verzoekende partij kan uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk afleiden waarom dit aangehaalde element niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, nu wordt gesteld: *“Voor wat betreft de bewering dat betrokkene geen opvang meer heeft in zijn land van herkomst, dient er opgemerkt te worden dat betrokkene geen bewijzen voorlegt dat hij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. Er dient gesteld te worden dat het niet onredelijk is om van betrokkene te eisen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren zodat zijn beweringen gestaafd worden.”*

Door – in wezen – louter opnieuw naar dit element uit de aanvraag te verwijzen en niet concreet in te gaan op de motivering dienaangaande zoals terug te vinden in de bestreden beslissing, wordt de vaststelling dat verzoekende partij geen bewijzen heeft voorgelegd dat zij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie, niet weerlegd. De verzoekende partij toont niet aan dat de vaststelling van de gemachtigde onzorgvuldig of onjuist is. Evenmin toont zij aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat een loutere bewering in casu niet volstaat, nu uit het administratief dossier inderdaad blijkt dat geen bewijzen werden voorgelegd om haar bewering te staven, hetgeen op zich overigens niet wordt betwist.

Verzoekende partij voert nog aan dat er van haar geen negatief bewijs kan worden verwacht en dat dit onredelijk is. De Raad stelt vast dat verzoekende partij werd geboren in 1962 en in België aankwam in 2003. Het gegeven dat haar ouders ondertussen zijn overleden en dat zij al meer dan 10 jaar niet in Mauritanië is geweest, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat zij voorafgaand aan haar komst naar België 40 jaren in Mauritanië heeft doorgebracht. In het licht hiervan kan de gemachtigde worden bijgetreden waar hij in de bestreden beslissing stelt dat *“het niet onredelijk is om van betrokkene te eisen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren zodat zijn beweringen gestaafd worden.”*

3.7. Met betrekking tot de motieven in de bestreden beslissing aangaande de voorgehouden prangende humanitaire situatie en de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM stelt verzoekende partij dat zij zich in een buitengewone omstandigheid bevindt daar een terugkeer naar Mauritanië een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM dat bepaalt dat *“niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Zij verwijst in dit

verband naar de beschermingsplicht van elke staat ten opzichte van mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dreigen te ondergaan.

De Raad benadrukt dat het evenwel aan verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

De vaststelling van de gemachtigde dat verzoekende partij zich in de verblijfsaanvraag beperkt tot een loutere bewering die niet met een begin van bewijs werd gestaafd, vindt steun in het administratief dossier.

Het betoog dat verzoekende partij *“wel degelijk nieuwe elementen naar voren brengt om de huidige situatie in Mauretanie te verduidelijken”*, vindt geen steun in het administratief dossier, daar zij in haar verblijfsaanvraag niet het minste element naar voren heeft gebracht om haar persoonlijke situatie in Mauritanië te verduidelijken. Een loutere herhaling van hetgeen in de verblijfsaanvraag werd uiteengezet, doet geen enkele afbreuk aan het oordeel van de gemachtigde dat verzoekende partij, om de bescherming te kunnen genieten van voormeld artikel 3, haar beweringen dient te staven met een begin van bewijs, nu een loutere bewering niet kan volstaan om een inbreuk op dit artikel te kunnen vaststellen, en dat de uiteenzetting in haar aanvraag op dit punt niet verder gaat dan een algemene bewering, met name een verwijzing naar de algemene situatie in Mauritanië, die niet wordt toegepast op de eigen situatie en waarbij verzoekende partij geen persoonlijk bewijs levert dat haar leven aldaar in gevaar zou zijn.

Waar verzoekende partij opwerpt dat het voor haar onmogelijk is om terug te keren naar Mauritanië, omdat zij er al 11 jaren niet meer is geweest en zij nergens terecht kan en zich afvraagt hoe zij daar terug een leven kan opbouwen als zij daar al jaren niet meer is geweest, merkt de Raad op dat zij zich nogmaals beperkt tot ongestaafde beweringen die geen afbreuk doen aan de vaststelling dat er geen begin van bewijs werd aangebracht omtrent de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM als buitengewone omstandigheid.

In de mate dat verzoekende partij voorhoudt dat zij de algemene bewering dat een terugkeer naar haar land van herkomst een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM niet kan toepassen op haar persoonlijke situatie, nu zij onmogelijk naar Mauritanië kan terugkeren om te bewijzen wat de gevolgen van deze terugkeer zouden kunnen zijn, aangezien zij Mauritanië is ontvlucht uit schrik voor haar leven en dus enkel kan afgaan op mediaberichtgeving, kan slechts nogmaals worden vastgesteld dat verzoekende partij niet ernstig kan volhouden dat een terugkeer naar het land van herkomst een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM waar zij zich beperkt tot vage, algemene en geheel ongestaafde beweringen. Indien zij werkelijk vreest voor haar leven, dan kan van verzoekende partij worden verwacht dat zij minstens landeninformatie aanbrengt die handelt over de situatie in Mauritanië, hetgeen zij noch in het kader van haar aanvraag noch in het kader van huidig verzoekschrift aanbrengt. Verzoekende partij dient niet terug te keren naar Mauritanië om dergelijke landeninformatie aan te brengen. Wat betreft het betoog van verzoekende partij dat het meest recente onderzoek in het dossier reeds dateert van 2006 merkt de Raad op dat de asielprocedure werd afgesloten door zijn arrest nr. 112 111 van 17 oktober 2013 waarbij het beroep werd verworpen omdat verzoekende partij geen verzoek tot horen had ingediend waardoor ze wordt geacht afstand van haar vordering te doen. In het licht van dit gegeven kan verzoekende partij niet nuttig betogen dat het laatste onderzoek dateert van 2006.

Het EHRM heeft geoordeeld dat wanneer bronnen een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, nr. 46827/99 en 6951/99, Mamatkulov en Askarov v. Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim v. Turkije, § 68). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, § 359 in fine). Men moet *“concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen”* (RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Een verwijzing naar een algemene toestand in het land van herkomst volstaat dus niet. Verzoekende partij moet enig verband met haar persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Het is dan ook geenszins *“onredelijk”* van de gemachtigde om concrete bewijzen te vragen. In casu brengt verzoekende partij ook geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij bij terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan schending van artikel 3 van het

EVRM. Ook hier dient te worden aangestipt dat het aanbrengen van dergelijke concrete elementen geenszins een terugkeer naar het land van herkomst impliceert.

De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Bij gebrek aan een begin van bewijs, zoals vereist wanneer een schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd, kon de gemachtigde op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze besluiten: *“De loutere vermelding dat betrokkene zich in een prangende humanitaire situatie bevindt omwille van zijn persoonlijke situatie waardoor hij tot een kwetsbare groep behoort en niet kan terugkeren naar Mauretanië omdat zijn veiligheid er niet kan gegarandeerd worden, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”* en *“De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”*

Waar verzoekende partij opwerpt dat de gemachtigde het zorgvuldigheidsbeginsel schendt door niet te onderzoeken of zij al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst, en dat hij op zijn minst de huidige situatie in Mauritanië diende te onderzoeken, wijst de Raad erop dat het aan verzoekende partij toekomt om in de aanvraag om machtiging tot verblijf die elementen aan te voeren die volgens haar een terugkeer problematisch maken in het licht van artikel 3 van het EVRM. Indien zij nalaat te concretiseren op welke wijze zij bij terugkeer persoonlijk dreigt te worden getroffen door de situatie in haar land van herkomst en geen bewijzen voorlegt die haar beweringen staven, kan zij de gemachtigde niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden in zijn onderzoek. Zij toont bovendien niet aan dat zij niet in de gelegenheid zou zijn geweest om bij haar aanvraag die elementen aan te voeren die volgens haar een buitengewone omstandigheid uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.8. Verzoekende partij betoogt verder dat zij in haar aanvraag heeft verwezen naar de *“instructies dd. 26.03.2009”* en dat deze instructies nooit zijn vernietigd noch er enig bericht is geweest dat deze niet meer zouden worden toegepast. Ze zijn volgens verzoekende partij nog steeds in werking.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij voorbijgaat aan de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing waar wordt gesteld: *“Betrokkene verwijst naar de instructie van de toenmalige minister Turtelboom van 26.03.2009. Echter, er dient opgemerkt te worden dat deze instructie integraal werd opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd echter vernietigd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) en bijgevolg kunnen we dus stellen dat de instructie niet meer van toepassing is.”*

Hieruit blijkt dat de instructies van 26 maart 2009 waarop verzoekende partij zich heeft beroepen in haar verblijfsaanvraag, *“integraal werden opgenomen in de instructie van 19 juli 2009”*. Dit gegeven wordt door verzoekende partij niet betwist noch weerlegd. Verzoekende partij betwist ook niet dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. Aangezien de instructies van 26 maart 2009 integraal werden opgenomen in de instructie van 19 juli 2009 en de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd, kan verzoekende partij niet dienstig volhouden dat de instructies van 26 maart 2009 nog van toepassing of in werking zouden zijn.

Inzoverre verzoekende partij verwijst naar het rechtszekerheidsbeginsel en verder stelt dat voorafgaand aan de instructies van 26 maart 2009 reeds werd beslist om verzoekers met een langdurige asielprocedure een verblijfsvergunning af te leveren en dat er dan geen buitengewone omstandigheden moeten worden aangetoond, wijst de Raad erop dat uit het arrest van 9 december 2009 blijkt dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd omdat ze *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen; dat enkel de wetgever vreemdelingen kan vrijstellen van de in artikel 9bis van de vreemdelingenwet vastgelegde verplichting om buitengewone omstandigheden aan te tonen; dat door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden; dat uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

De Raad kan inzake deze grief dan ook enkel vaststellen dat de gemachtigde correct motiveerde dat de Raad van State de instructie van 19 juli 2009 vernietigde en bijgevolg de criteria van deze instructie niet meer van toepassing zijn. Aangezien de Raad van State in zijn arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskennis inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel

9bis van de Vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan kon verwerende partij er geen toepassing van maken. Evenmin kon de verwerende partij toepassing maken van de instructies van 26 maart 2009.

Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig een redenering opbouwen die vertrekt vanuit het standpunt dat zij voldoet aan de criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19 juli 2009 of die van 26 maart 2009 om te komen tot de conclusie dat zij derhalve voldoet aan de buitengewone omstandigheden aangezien haar redenering net neerkomt op wat de Raad van State in hogervermeld arrest van 9 december 2009 sanctioneerde, namelijk de onwettige vrijstelling van de in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarde aan te tonen dat er buitengewone omstandigheden zijn die niet toelaten om de aanvraag om verblijfsmachtiging vanuit het land van herkomst in te dienen. Waar verzoekende partij er zich in se over beklagt dat zij niet de toepassing krijgt van de voormelde criteria dient de Raad op te merken dat hij niet kan toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd. Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. Hieruit kan geen rechtsmiddel worden geput om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten (cf. RvS 13 maart 2012, nrs. 218.429, 218.431, 218.432 en 218.434; RvS 17 april 2012, nrs. 218.922 en 218.923; RvS 5 juni 2012, nrs. 219.608, 220.182 en 220.181; RvS 14 juni 2012, nrs. 219.743, 219.744 en 219.745).

Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State, in zijn arrest nr. 220.932 van 10 oktober 2012, uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 *“integraal is vernietigd”* en dat de discretionaire bevoegdheid waarover verwerende partij krachtens artikel 9bis beschikt geen reden vormt *“om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen”*. Dezelfde redenering geldt voor de instructies van 26 maart 2009.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

De vernietiging houdt in dat de instructie van 19 juli 2009, waarin de instructies van 26 maart 2009 integraal werden opgenomen, met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan, zodat verzoekende partij er zich niet op kan beroepen om tot de schending van het rechtszekerheidsbeginsel te besluiten (RvS 21 november 2012, nr. 221.439). Het rechtszekerheidsbeginsel kan niet worden ingeroepen indien dat leidt tot de miskennis van een wettelijke bepaling. Het wettelijkheidsbeginsel, dat rechtstreeks is gegrond op artikel 159 van de Grondwet, primeert immers.

Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel, dient te worden opgemerkt dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 9 juli 2004, nr. 133.724, RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092).

Tot slot merkt de Raad op dat verzoekende partij, gelet op het voorgaande, niet dienstig kan aanvoeren dat het haar niet duidelijk is waarom de gemachtigde in zijn beslissing geen rekening heeft gehouden met de instructies van 26 maart 2009. Zoals gesteld, heeft de gemachtigde op goede gronden geoordeeld dat verzoekende partij zich niet kan beroepen op de voormelde instructie, aangezien deze vernietigd werd door de Raad van State, waardoor deze niet meer van toepassing is. Deze motivering is, in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, afdoende, het bovenstaande indachtig.

3.9. In het licht van wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoekende partij niet aantoont dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangenomen.

De uiteenzetting van verzoekende partij laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen met overschrijding van de discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt. Verzoekende partij toont ook niet aan dat de gemachtigde in casu een andere invulling aan het begrip *“buitengewone omstandigheden”* zoals opgenomen in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft gegeven die strijdig is met de wijze waarop dit begrip dient te worden ingevuld. Een miskennis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

In de mate dat verzoekende partij met het hoger weergegeven betoog tevens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, wijst de Raad erop dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit wat hierboven wordt besproken, blijkt niet dat de bestreden beslissing is tot stand gekomen met miskenning van de voorliggende gegevens zoals kenbaar gemaakt op het moment van de bestreden beslissing of op grond van een incorrecte feitenvinding. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de gemachtigde geen rekening zou hebben gehouden met alle elementen in haar dossier, zodat ook de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet kan worden weerhouden.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat dit beginsel slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat de in de aanvraag aangevoerde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen in de zin van voormeld artikel 9bis.

Gelet op het bovenstaande maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht zou voorliggen.

Waar verzoekende partij nog een schending van de redelijke termijn aanhaalt, stelt de Raad vast dat zij niet uiteenzet op welke wijze dit beginsel door de bestreden beslissing wordt geschonden, zodat dit onderdeel niet dienstig kan worden weerhouden.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES